

BAKSMÄLLA: LERNKRIMI SCHWEDISCH

Dagen började bra.

Jag låg i min säng, fullständigt nöjd med tillvaron, utan ovänner och problem. När väckarklockan ringde var jag långt borta i en behaglig dröm tillsammans med en flaska Chivas. Mer än så begär jag inte av livet.

Jag ignorerade den ilska ringningen så länge jag kunde, men när flaskan började tona bort gav jag upp och öppnade ögonen. Klockradion blinkade halv fem. Halv fem på eftermiddagen. Jag blinkade surt tillbaka och famlade efter avstängningsknappen. Oljudet kom tyvärr från ytterdörren och gick inte att stänga av.

Enligt min erfarenhet är livet i regel mycket sämre när man har ögonen öppna. I sängen har man små möjligheter att råka ut för olyckor eller begå olagligheter. Åtminstone så länge man är ensam i den. Jag gjorde mitt bästa för att hålla mig på den smala stig min övervakare vill att jag följer. Enda problemet var att livets ondska, representerad av klockringaren på andra sidan dörren, inte ville ge upp.

Det fanns bara en sak att göra. Redan innan jag fått ner andra foten på golvet ångrade jag mig. Jag var bakfull. Förbannat bakfull. Ingen okänd sensation för mig. Inte oväntad heller. Men faktum kvarstår - jag var bakfull. Illamående och med huvudvärk rörde jag mig mot dörren. På vägen kastade jag en hastig blick i hallspeglén. Figuren som tittade tillbaka skulle jag inte vilja möta en mörk kväll.

Jag blev inte direkt glad över mitt besök. Typerna på andra sidan tittögat tillhörde inte mina favoriter i tillvaron. Fick jag välja skulle jag välja bort dem. Frågan är om inte en stor del av mänskligheten, inklusive deras mödrar, skulle hälsa ett sådant beslut med lättnad. Janne hade tydligen haft en livlig diskussion med någon bekant kvällen innan för hans ena öga var stort och blått. Stor och dum brukar han få stryk. Den andre grabben kunde inte beskyllas för att vara vare sig dum eller snäll. Smart och elak hade han allt som behövdes för att bli VD för ett börsnoterat företag. Nu var inte Tommy, av någon obegriplig anledning, chef för SE-Banken. Enda gångerna han varit inne i en bank hade varit tillsammans med ett avsågat hagelgevär. Tommy hade fått nöja sig med att bli vanlig psykopat. Jag slöt ögonen och önskade att de skulle försvinna. Den goda fen måste ha varit på semester för de var kvar när jag öppnade dem igen.

Tommy lutade sig mot ringklockan medan Janne stod och försökte se oskyldig ut. Han lyckades så bra att vilken snut som helst skulle sytt in honom direkt utan att fråga vad han gjort. Bakom dem. skymtade ett lammkött i åtsittande jeans.

Jag ville inte ha in dem i lägenheten, men öppnade jag inte skulle grannarna snart titta ut. Sedan var det bara en tidsfråga innan polisen dök upp. Uniformer i soffan gör mig nervös. Steget mellan "Hur var det här då?" och två år på kåken kan vara häpnadsväckande kort.

Jag överlade med mig själv innan jag motvilligt öppnade dörren. Ibland fattar man felaktiga beslut. Det hade varit bättre att

barrikadera dörren och invänta polisen.

Tommy log lyckligt när han såg mig.

"Tjena Erik", sa han, "vi trodde du låg och sov."

"Det gjorde jag", sa jag irriterat.

"Vi tänkte vi skulle hälsa på", mumlade Janne
skuldmedvetet.

"Jaha", sa jag surt.

"Vi har med oss sprit", fortsatte han vädjande när han insåg
att jag inte var den perfekta värden.

Det förändrade saken. Visserligen brukar
lägenhetsinnehavare som släppt in Tommy ångra det. Det är
ganska vanligt att man är tvungen att förnya lägenheten efteråt.
Ibland har det varit nödvändigt att förnya lägenhetsinnehavaren
också. Å andra sidan var det inte troligt att de skulle bjuda på
något om jag inte släppte in dem och jag behövde sprit. Jag
behöver alltid sprit. De valium jag tagit kvällen innan höll än så
länge bakfyllan under kontroll men det var bara en tidsfråga. Jag
måste bestämma mig snabbt. Tommys leende började stelna. I
vissa lägen har man inget val.

Jag log välkomnande och sa:

"Inte ska ni stå i trappan, grabbar. Ta med er flaskorna och
sätt er i soffan."

Fånigt leende trampade de förbi mig alla tre. Tjejen trippade
in sist efter biffarna. Hon såg ut att vara på rymmen från
mellanstadiet. Stackars tjej, hon hade verkligen lyckats dra en
nitlott när hon följde med de här dårarna. Tommy hojtade något

om att jag fått in ett par grabbar med flyt när han passerade. Jag sa ingenting utan stängde dörren om dem och försvann in i sovrummet för att klä mig. Det gick fort, dusch och tandborstning fick vänta till en dag då jag hade bättre tid. På väg till vardagsrummet gjorde jag en sväng om köket för att hämta glas. Kvällen innan hade jag lämnat ett glas i disken. Jag diskade det och satte undan det. Jag tål inte odiskat porslin. Det enda jag lärt mig på kåken är att man måste hålla kvarten snygg om man vill överleva.

När jag öppnade vardagsrumsdörren hörde jag hur de gormade.

"Jävlar i helvetes satan", skrek Tommy i falsett.

"Problem", undrade jag medan jag försiktigt gick in i rummet.

"Fultjack", svarade Janne, lugnare än Tommy, men med besvikelsen hos ett barn som just upptäckt att innehållet i hans godispåse kommer från Buttericks. "Skiten är så utspädd att man inte känner något."

"Hur mycket har ni?"

"Två påsar."

Två påsar amfetamin på tre! Inte ens en nyfödd skulle känna av den dosen idag, så utspädd som skiten är. Det var inte mitt problem så jag satte glaset på bordet och sa:

"Så kan det gå. Bort med kanylen gubbar, så super vi."

Tommy fortsatte muttra men plockade åtminstone fram de båda helor de hade med sig. Jag var på dem som en hög.

Sekunden efter att flaskorna hade kommit fram hade jag ett dricksglas med lika delar brännvin och Coca Cola i handen. Spriten rann som sammet genom halsen och lade sig som bomull i magen. Som genom ett trollslag försvann de sura uppstötningarna, huvudvärken och ångesten bort till de avgrunder de kommit ifrån. Världens bästa medicin. Botar alla sjukdomar, inklusive cancer, åtminstone för stunden.

Ingen i sällskapet smuttade direkt på groggen så första laddningen försvann mellan två blinkningar. Jag var snabbt framme och fyllde på mitt glas, tätt följd av Janne och Tommy. Innan tjejen var färdig med sitt glas fyllde Tommy på med så mycket ren sprit att inte ens en älva skulle kunnat smussla ner virke. Utan protester sög hon snällt i sig drycken som om outspädd renat var hennes vanliga måltidsdryck.

Jag hade hoppats att spriten skulle dämpa de upprörda känslorna men Tommy gick på om vad han skulle göra med den jävla ziggen när han fick tag på honom. Det där har jag hört tusentals gånger. Sprang inte Tommy på langaren inom de närmaste tjugofyra timmarna skulle blåsningen läggas till handlingarna, även om den inte helt skulle glömmas. Det är ett heltidsarbete att vara narkoman. Enda gången de har tid över till gamla oförrätter är på kåken. Där springer folk runt som galningar och gör upp. Ledan gör anständiga narkomaner till energiska moralanter som far runt i små gäng och skall titta på alla nykomlingars papper.

Plötsligt upptäckte jag att jag missat ett led i samtalet. Alla

tre tittade uppfordrande på mig. Tydligen hade någon ställt en fråga som jag förväntades svara på.

"Visst", sa jag utan att veta vad jag svarade på.

"Fint, Erik", sa Tommy, "jag har alltid sagt att du är en kille som ställer upp."

Ställer upp, tänkte jag, ställer upp på vad?

"Ok. Janne, då ringer du honom och säger åt honom att komma hit med ordentligt med pulver", sa Tommy.

Känslan av att ha blivit översköld med bensin ersattes av vetskapen om att jag just lånat ut en ask tändstickor till mannen med dunken.

"Har ni stålar", frågade jag.

"Vi robbar den jäveln", sa Janne glatt borta från telefonen.

Åh nej, inte i min lägenhet. Ett ögonblick hoppades jag att langaren skulle vara ute, helst bortrest eller insydd. Sedan svor jag över att jag betalat telefonräkningen som ett annat fån. Janne pladdrade på i luren och lyckades övertyga säljaren om att de gjort världens stöt.

"Nu var det fixat", sa han när han lagt på.

"Nu ska den jäveln få för sitt fultjack", sa Tommy.

"Jag vill inte ha något bråk här", försökte jag.

"Va fan, du sa ju att det var ok. Du kan väl inte hålla på och fnatta hit och dit som en annan loppa. Förresten ska du bara passa dig, din jävla snyltare, annars kan du också åka på en omgång."

Janne såg illa berörd ut och försökte släta över:

"Men Kirre, det är väl inte mer än rätt att vi får lite valuta för

stålarna, är han så ful att han blåser folk så ska han väl få lära sig vad som gäller.”

Jag insåg att jag inte skulle kunna rubba dem, åtminstone inte utan ett knogjärn.

”Ok”, sa jag, ”men jag vill inte ha med det att göra.”

”Det är klart”, sa Tommy, ”det är ju inte du som har blivit pålurad fultjack. Fan du knarkar ju inte ens.”

Det sista sa han med ett förundrat tonfall.

”Och försök att inte stöka ner”, sa jag i ett försök att utnyttja Tommys goda vilja.

”Inga problem”, sa Janne, det här är lätta papper för ett par gamla proffs.”

Proffs sa han. Proffs på att sitta inne. Proffs på att råka illa ut. Proffs på att ställa till det för kompisar. Det var vad de var proffs på.

Tjejen sa ingenting. Jag visste att en del av showen var avsedd för henne, men det var omöjligt att se om hon var imponerad eller inte. Hade hon något vett i skallen så insåg hon att hon var tillsammans med två halvfigurer. Två halvfigurer och en föredetting. Men det är klart, hade hon varit vettig hade hon ropat på polis så fort hon fått syn på Tommy.